

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 24/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12.11.2019r. III K 350/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

**WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut	
	1. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegający na wyrażeniu poglądu, że dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności nie są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów, jakkolwiek dowody te i okoliczności ocenione we wzajemnym z sobą powiązaniu prowadzą do niesłusznego uniewinnienia ww. od stawianych mu zarzutów popełnienia czynów z art.297 § 1 kk w zw. z art.286 § 1 kk w	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>zw. z art.11 § 2 kk,</p> <p>2. obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegającą na naruszeniu treści art.7 kpk poprzez dokonanie dowolnej i błędnej oceny zebranego materiału dowodowego i przyjęciu, że całokształt okoliczności ujawnionych w czasie rozprawy sądowej nie daje podstawy do przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Argumentacja zawarta w przedmiotowej apelacji prokuratora sprowadza się w pierwszym rzędzie do nieuzasadnionej, bezpodstawnej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego w P.. Zasadza się ona na innej, niż przyjęta przez sąd I instancji ocenie materiału dowodowego. Podkreślić przy tym należy, że zaproponowana przez Prokuratora Rejonowego w W. ocena materiału dowodowego jest całkowicie dowolna i nie znajduje żadnego uzasadnienia w prawidłowo zebranych materiale dowodowym, który jak już wspomniano został należycie rozważony. Zarzut **błędu w ustaleniach faktycznych** (pkt I) dokonanych przez sąd I

instancji, jak i
zarzut
naruszenia
przepisu art.7
kpk (pkt II)
należało
rozpoznać
wspólnie,
albowiem są one
ze sobą ściśle
związane. Zarzut
ten może być
tylko wówczas
słuszny, gdy
zasadność ocen
i wniosków,
wyprowadzonych
przez sąd meriti
z okoliczności
ujawnionych, w
toku
postępowania
sądowego, nie
odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania.
Ustalenia
faktyczne
wyroku nie
wykraczają
jednak poza
ramy swobodnej
oceny dowodów,
gdy poczynione
zostały na
podstawie
wszechstronnej
analizy
przeprowadzonych
dowodów,
których ocena
nie wykazuje
błędów natury
faktycznej czy
logicznej,
zgodna jest ze
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia

życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. Reasumując należy więc przyjąć, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną zawartą w treści przepisu art.7 kpk wówczas gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpujące i logiczne z uwzględnieniem wskazań wiedzy i zasad

doświadczenia
życiowego
(vide: wyroki
Sądu
Najwyższego z
20.02.1975r., II
KR 355/74,
publ. OSNKW
1975/9/84;
z 22.01.1975r.,
I KR 197/74,
publ. OSNKW
1975/5/58; z
5.09.1974r., II
KR 114/74, publ.
OSNKW
1975/2/28; z
22.02.1996r., II
KRN 199/95,
publ. PiPr.
1996/10/10; z
16.12.1974r., Rw
618/74, publ.
OSNKW
1975/3-4/47).
Przypomnieć w
tym miejscu
należy, że
zgodnie z art.7
kpk organy
postępowania, a
więc także i
sąd, kształtują
swe przekonanie
na podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów,
ocenianych
swobodnie z
uwzględnieniem
zasad
prawidłowego
rozumowania
oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego.
Zgodnie z
panującym

w orzecznictwie
poglądem (vide:
wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia 9.11.1990r.,
publ. OSNKW
1991/9/41),
przekonanie
sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną
art.7 kpk wtedy
m. in. gdy:

- jest
poprzedzone
ujawnieniem
w toku
rozprawy
głównej
całokształtu
okoliczności
sprawy
(art.410
kpk) i
to w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy
(art.2 § 2
kpk),
- stanowi
wynik
rozważenia
wszystkich
tych
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak
i na
niekorzyść
oskarżonego
(art.4 kpk),

• jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424 § 1 pkt 1 i 2 kpk).

Mając powyższe uwagi na względzie, uznać obiektywnie należy, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana przez sąd I instancji z uwzględnieniem zasad sformułowanych w przepisie art.7 kpk.

Twierdzenie, że sąd ten wymogom tym nie sprostał nie może się ostać, tym bardziej, że skarżący de facto nie odnosi się do oceny dot. zarzutów rozpoznawanych przez sąd meriti. Uzasadnienie ww. zarzutów zawiera

manipulacje,
gdyż dot. w
istocie
okoliczności,
które nie były
podnoszone
przez
prokuratora w
akcie
oskarżenia.
Skarżący
zarzucił w nim,
że oskarżony
wprowadził w
błąd (...) co do łącznej
powierzchni
gruntów rolnych
kwalifikujących
się do
przyznania
płatności oraz co
do tytułu do ww.
nieruchomości.
Do kwestii tych
Sąd Okręgowy
w odpowiedni i
przekonywujący
sposób
ustosunkował
się w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku. W
uzasadnieniu
apelacji skarżący
odnosi się
natomiast do
okoliczności,
której nie
podnosił w akcie
oskarżenia, a
mianowicie do
statusu rolnika,
którego jego
zdaniem
oskarżony
tempore
criminis nie
posiadał.

Oczywistym jest, że tego rodzaju działanie stanowi w istocie podniesienie w apelacji nowego zarzutu wobec oskarżonego i prowadzi do wyjścia poza granice określone przez samego skarżącego w akcie oskarżenia. Tego rodzaju sposób procedowania godzi w ewidentny sposób w prawo oskarżonego do obrony. O tożsamości czynów: ustalonego w sentencji wyroku i zawartego w konkluzji aktu oskarżenia decydują granice „zdarzenia faktycznego”, określone w uzasadnieniu aktu oskarżenia. Wyjście poza ramy oskarżenia nastąpi zawsze w sytuacji przyjęcia - oprócz znamion czynu zarzuconego w akcie oskarżenia - jeszcze innych zdarzeń lub znamion czynu (tak jak w

niniejszej sprawie), aniżeli tych, wskazanych w czynie zarzuconym (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21.01.2009r., II KK 200/08). Prokurator jako gospodarz skargi był uprawniony do zmiany jej treści w zakresie opisu czynu lub jego kwalifikacji prawnej. Takiej czynności może dokonać do czasu wydania wyroku przez sąd pierwszej instancji (vide: analogicznie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14.05.2019r., (...) 3/19). W realiach niniejszej sprawy tak się jednak nie stało a reakcja oskarżyciela publicznego nastąpiła dopiero po negatywnej weryfikacji zarzutów przedstawionych w akcie oskarżenia i uniewinnieniu oskarżonego przez sąd I

instancji. Na marginesie należy zwrócić uwagę na jeszcze jedną kwestię, a mianowicie definicję „rolnika”, do której odwoływał się skarżący. Z uzasadnienia apelacji (s.4) wynika jednoznacznie, że jej autor kierował się treścią art.4 ust.1 ustawy z dnia 4.10.2018r. o spółdzielniach rolników (Dz.U. z 2018r., poz. 2073), nie dostrzegając najwyraźniej, że w akcie oskarżenia zarzucił oskarżonemu działanie (...), a więc ponad 3 lata przed uchwaleniem regulacji, na którą się powoływał. Na rozprawie apelacyjnej w dniu (...). prokurator przyznała wprawdzie, że „... w zakresie definicji rolnika prawo nie działa wstecz...”, jednakże nie wyciągnęła z tego

stwierdzenia
żadnych
konstruktywnych
wniosków. W
tym miejscu nie
sposób pominąć,
że ustawodawca
w art.2 pkt 14
ustawy z dnia
(...).

o płatnościach w
ramach
systemów
wsparcia
bezpośredniego
odsyła do
definicji rolnika
w rozumieniu
art.4 ust. 1 lit. a
rozporządzenia
Parlamentu
Europejskiego i
Rady (UE) nr
(...) z dnia
17.12.2013r.,
którego
gospodarstwo
rolne jest
położone na
terytorium
Rzeczypospolitej
Polskiej. W
analogiczny
sposób
zdefiniowano
zresztą m.in.
także
gospodarstwo
rolne (art.2 pkt
3 cyt. ustawy
w zw. z art.4
ust.1 lit. b cyt.
rozporządzenia).
Niestety do
kwestii tych
– mimo że
wspomnianych
na s.4 apelacji
– prokurator
na rozprawie

apelacyjnej nie potrafiła się ustosunkować, albowiem jak przyznała „... nie analizowała tego...”. Gdyby okoliczność ta została poddana należytej analizie z pewnością apelacja wolna byłaby od tak niefortunnnych zarzutów. C.. rozporządzenie posługuje się bowiem pojęciem „rolnika” w sposób znacznie szerszy niż czyni to autor apelacji. Brak w nim m.in. wymogów, na które powoływał się oskarżyciel publiczny, w tym tego dot. np. wykształcenia rolniczego. Nie ma przy tym znaczenia gdzie zamieszkiwał oskarżony. (...) w tym ujęciu oznacza osobę fizyczną lub prawną bądź grupę osób fizycznych lub prawnych, bez względu na status prawny takiej grupy i jej członków w świetle prawa krajowego, której

gospodarstwo
rolne jest
położone na
obszarze
objętym
zakresem
terytorialnym
Traktatów,
określonym w
art.52 (...) w
związku z
art.349 i 355
(...), oraz która
prowadzi
działalność
rolniczą. Przez
„gospodarstwo
rolne” rozumie
się wszystkie
jednostki
wykorzystywane
do działalności
rolniczej i
zarządzane przez
rolnika,
znajdujące się na
terytorium tego
samego państwa
członkowskiego.
Z kolei
„działalność
rolnicza”
oznacza:
produkcję,
hodowlę lub
uprawę
produktów
rolnych, w tym
zbiory, dojenie,
hodowlę
zwierząt oraz
utrzymywanie
zwierząt do
celów
gospodarskich;
utrzymywanie
użytków rolnych
w stanie, dzięki
któremu nadają
się one do

wypasu lub
uprawy bez
konieczności
podejmowania
działań
przygotowawczych
wykraczających
poza zwykle
metody rolnicze
i zwykły sprzęt
rolniczy,
w oparciu o
kryteria
określone przez
państwa
członkowskie na
podstawie ram
ustanowionych
przez Komisję,
lub prowadzenie
działań
minimalnych,
określanych
przez państwa
członkowskie, na
użytkach
rolnych
utrzymujących
się naturalnie w
stanie
nadającym się
do wypasu lub
uprawy. Kryteria
te były spełniane
przez
oskarżonego,
wbrew
odmiennym
stwierdzeniom
zawartym na
s.7 apelacji. W
świetle
prawidłowych
ustaleń
poczynionych
przez są meriti
oskarżony nie
tylko był
posiadaczem
przedmiotowych

gruntów ale i
były one przez
oskarżonego
rolniczo
użytkowane. Jak
słusznie
zauważył
Wojewódzki Sąd
Administracyjny
w G.

(vide:
uzasadnienie
wyroku z dnia
4.04.2019r., I
SA/Go 82/19) :
„W tym stanie
pojęcie
posiadania
gruntów rolnych
należy rozumieć
jako faktyczne
użytkowanie
gruntów
rolnych.

Oznacza to, że
można mieć
tytuł prawny do
gruntu rolnego,
ale nie mieć
uprawnienia do
płatności oraz że
można posiadać
grunty rolne bez
tytułu prawnego,
a nawet w złej
wierze
i z tego tytułu
mieć prawo
do uzyskania
płatności.

Dodatkowo
należy wskazać,
że rolnik
wnioskujący o
płatność nie jest
zobowiązany do
bezpośredniej
pracy na
gruntach, tzn.
nie musi

stosownych
czynności
agrotechnicznych
wykonywać
osobiście”.

Przesłanki te
znajdują swoje
potwierdzenie
także w
zeznaniach M.
P. : „...
wnioskodawca
musi posiadać
grunt, ale nie
musi zgodnie
z przepisami
unijnymi
dysponować
tytułem
prawnym. Musi
użytkować ten
grunt rolniczy
i przestrzegać
przez cały rok
kultury rolnej i
obowiązujących
norm...” (vide:
k.214v). W
definicjach, o
których mowa
w cyt. powyżej
przepisach
próżno więc
szukać
okoliczności
akcentowanych
przez
prokuratora dot.
np. wymogów
wykształcenia
rolniczego,
miejsca
zamieszkania,
posiadanych
maszyn,
urządzeń,
budynków, czy
też wąsko
pojmowanej
działalności

rolnej. Chybione są więc i te zastrzeżenia apelującego nakierowane na kwestie dot. sposobu i zakresu użytkowania istotnych dla sprawy gruntów przez oskarżonego. Wywód zawarty na s.5 i nast. apelacji nie jest przekonywujący i ma walor li tylko polemiki z rozważaniami Sądu Okręgowego w Poznaniu na s.3 i 5 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Oskarżyciel publiczny błędnie przy tym interpretuje zeznania T. S. oraz dokumenty przesłane przez stowarzyszenie (...). Wynika z nich bowiem, że należy odróżnić uprzednią działalność oskarżonego jako wolontariusza ww. stowarzyszenia od tej prowadzonej następnie przez ww. na gruntach oddanych mu w użytkowanie

na podstawie ustnej umowy :
„... bardziej problematyczne grunty oddajemy w ten sposób w używanie...”(vide: k.213-214 i k.207). Fakt, że w obu tych aktywnościach korzystał m.in. ze sprzętu należącego do stowarzyszenia nie ma żadnego znaczenia.
Okoliczność ta została zresztą dostrzeżona i oceniona w prawidłowy sposób przez sąd meriti, tak więc nie jest to więc żadne novum. Znamienne, że na poparcie swojej tezy o „gruntowej” formie wynagrodzenia za wolontariat przy pomocy użyczenia działek skarżący nie przedstawia żadnych dowodów a wyłącznie swoje przekonanie (s.6 uzasadnienia apelacji). Tego rodzaju sposób argumentacji nie daje więc nadziei na powodzenie apelacji.
Odnosnie zaś

<p>kwestii tytułu prawnego do gruntu to uwadze skarżącego umknęło także i to, że oskarżył przecież B. A. o czyny dot. płatności za 2015r., natomiast jak wynika m.in. z zeznań M. P. (vide: k.214v-215) to kwestia ta miała znaczenie dopiero od (...), tj. po nowelizacji przepisów wskazanych na s.4 uzasadnienia zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Uznanie wniosku za niezasadny w</p>		

całości jest konsekwencją negatywnego rozpoznania zarzutów apelacji prokuratora.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwiąże 0 powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1pkt 1-2 zaskarżonego wyroku		
Zwiąże 0 powodach		

utrzymania w mocy			
Negatywne rozpoznanie w całości zarzutów apelacji prokuratora oraz brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiężle powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	

Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Na podstawie art.636 § 1 kpk kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa, albowiem nie uwzględniono apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego.	
7. PODPIS		
M. Ś. U. D. P. G.		